

VEČERNJI GLASOVI

Danu porastu modra krila
pa ih raširi i odlazi,
prafe ga jača ranih ptica,
a kad s večeri dogori u svom žaru,
večni feniks, ptice
doleću nazad s porukama
punim glasova koji još tinjaju.

Za tebe koji ne možeš verovati,
za tebe koji gledaš bez željâ
omamnu čaroliju,
za tebe koji si zaboravio
šta je život a šta smrt,
za tebe zalud doleću večernje ptice
na topole i strehe.

Kad te više ništa ne bude dozivalo
otkrićeš u sećanju večernje glasove,
obazrećeš se na promjenjeni svet
i shvatili da si propustio
sva otkrića, sve odjeke,
da nisi nikad video
svetlosti suzâ i boje
zanesenih očiju,
da nisi nikad osetio
vrele usne na grudima
i da više ne znaš
ko si.

ZAKLETVA

Da ne dođe,
o da ne dođe,
ono što čutke čeka
iza tamnog zida.

Branite me, krila zvezda!

Da se ne prikrade
ono što finja u trulom drvetu,
da ne ustane
ono što čeka u pećini mraka.

Ogrni me, vedrino daljina!

Da se ne približi
ono što čeka u crno uvezanoj knjizi,
da ne uđe
ono što čeka pred prozorom sna.

Branite me, vatre dana!

Da ne sukne
ono što preži u oštirini čelika,
da ne doleti
ono što čami u lišcu noći.

Ne daj me, višnjevi biseru
u očima visinal

KAKO DA TE NAĐEM

Kako da te nađem,
srce stvari?
Dan i noć te
nisu otkrili.
Ili si možda nevidljivo
u blistavom zelenilu?
Ili te u jutru otkriva
nestašni val?

Tražila te ruka
među godišnjima drveća,
pipala
po živoj steni
i drobila
grudvu zemlje.

Žitna su zrna
tekla kroz nju,
umakala hleb
u crvenu krv.
Možda si blizu
kad glas još tinja,
il se otkrivaš
kad svet tamni?

Možda je
sred večeri
tvoja blizina
kao dobra,
prijačna smrť.

jože udovič

večernji glasovi

VIZIJA

Na drveću vise
crni vetrovi.

Velika zvezda plovi
nad sivim morem
i nad zemljom koja prestrašena
zaustavlja dah.
Velika zvezda oglašava:
Još malo i vi ćeće na ovoj zemlji
biti poslednja strava,
još malo i bićeće senke koje finjaju,
još malo i bićeće dogorela tuga.
Vaše poslednje misli
bacice tamne pege
na mrvio flo.

Hladni duh se
umešao među elemente.
Zapalilo ih iznutra
svojim mrazom,
sad će moći da prevari
hiljadu budućih godina,
sad će moći da osvoji svet
za veliku, glupu smrt,
njen stari,
lukavi sužanj.

Još malo i zaplamteće vazduh
a vaši oslepeli krici
goreće gorkim mirisom
i pretvoriti se u večni muk.

Zvezda dogoreva,
njeni ugarci padaju
u mutnu vodu.
Na drveću vise
crni vetrovi.

JEDVA JOŠ ČUJEM

Jedva još čujem
kako u drveću
šumi daljinâ.

Jedva osećam
kako u meni
šumi drvo.

Gubim tajne,
gubim reči,
zaboravljam imena
svojih zvezda.

Čarobnjak u staroj
dečoj knjizi
s crvenim cvealom na rubu
više ne čeka na me.

Nikada neće izgovoriti reči,
nikad neću biti bez senke,
nikada neću krenuti s njim
kroz nepoznate svetove.

Kome da dam
staklenac prolećne modrine
kroz koji sam gledao svet,
kome oblak
koji svu noć svetli?

Zaboravljam imena
najlepših cvećova,
i jedva još slutim
vetrove.

SLIKE

Tamno ogledalo dubine,
otkud sve ove slike
u grudima, u srcu, u očima,
verne slike u meni ...
Otkud znaju za stvari
koje nikad nisam video?

Da govorim
o današnjoj draži.

Možeš da me vežeš,
izmigoljicu ti ruku,
imam sto oblika,
ja sam voda i oblak,
zemlja i drvo,
tišina i glas,
ptica i vazduh,
koren i plod,
uvek isti,
uvek drukčiji.

Ti me ne poznaješ:
koliko sam već putâ
goreo
pred tvojim očima —
iznenadni plamen.
Bez njih me bilo ne bi,
znam, došle su sa svih strana,
kroz daljine vremena, kroz vreme daljinâ,
fražile su se i sjedinile,
tako je nastalo moje biće.

Došle su iz dubine ozarenih vodâ
gde je tajno zeleneo život,
iz potoka koji teku kao zgušnuta svetlost,
iz zubljâ sunca koje još kipi,
bile su kapi modrog vazduha
na davnim krilima.
Pamte još kako su čekale ptice
pa im je vrelo jutro sveta
nasulo u grudi vatreno seme glasova.
U njima je sačuvano dijamantno
sećanje kristala koji nastaju,
u njima odjekuje devojački smeh
zvezdanih jata.

Pamte još kako je moje dečje srce
hiljade godina bežalo pred životom
sa zvezdanih ostrva na zvezdana ostrva
i uranjalo u more tame.

Svetlo treperave slike,
žive priče kako je moja duša
nastala iz kratkih dalekih munja
iza planine vremena.

Hiljadu leta, hiljadu jeseni
sleglo se u njih,
otuda pamtim kakva je svetlost
u očima smrli
i kako polako iščezava
svako breme.

I ja ću jednom
biti samo
laka, prozirna
senka među njima,
nosiće me
zvezde.

Preveo sa slovenačkog
GOJKO JANJUŠEVIĆ